

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 152. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592697232/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

klart eller melancholsk, især naar man har Nogen derude. Men hvad skal man troe? Det er umuligt at tvivle om det Evige og vanskeligt at forestille sig Personlighederne mødes og kjende hinanden hisset.

Jeg svarede, hvad jeg i Øieblikket følte, at denne romerske Nat syntes mig at bringe den store Gaades Løsning nærmere til vor Bevidsthed: Deroppe vilde vi mødes, ikke med vore Lidenskaber, men med vore Sympathier, og derfor vilde de gamle Fjender ikke have nødig at begynde Striden forfra, og ei heller behøvede man at ligge ubevidst ventende i den kolde Atmosfære.

«Det var godt, De sagde det,» svarede hun og tilføiede: «Der er noget høist Inciterende i en Aften som denne, og det beroliger at høre Dansk.»

Saa gik vi over det tause Forum, hvor de antike Soiler kastede deres lange, sorte Skygger paa den lysende Jord, gennem Titus's Triumphbue, ind i Ruinens Kæmpeskygge og mellem dens kolossale Grundpiller ind paa den skønne, næsten runde Plads, hvor hemmelighedsfuldt Lys og anelsesfuld Stillehed, omfattet af Amphitheatrets Stenmasse, laa omkring Korset. Vi vare uvilkaarlig saa tause, som om vi kunde forstyrre Nogen. Faklerne bleve tændte, og vi stege op mellem Kæmpemurene til de øverste Gallerier, med brudte Buer og Vinduer saa store som Porte, til den ene Side den dybeste Nat, til den anden Side Maanens Sølvglans paa de takkede Ruiner, at see til som et Bjerglandskab med hvide Tinder, dybe Afgrunde og de fjerne Fakler som Bjergmandslys. Denede var Menneskers og Dyrs Blod flydt i Strømme under et grumt Folks Jubel; der blev talt derom; men jeg kunde ved Hendes Side ikke bringe det levende for min Phantasi, jeg kunde ikke af Livets Gang oplange Andet end dets Fryd. Paa et rummeligt Sted greb Hr. v. Hompesch Leiligheden til at oplæse Brudstrykket af Byrons «Manfred» om Colosseum; men Ordene gik meningsløse forbi mit Øre, eller jeg brød mig ikke om dem; thi det er en Mand, der aldrig har elsket og derfor har sagt:

In life there is no present,
Et Nærværende har Livet ikke –

Livet skulde ikke have noget Nærværende, en Tid, en Stund, et Øieblik, hvori man hverken har Fortid eller Fremtid, et Lyksalighedsoieblik, der er sig klart bevidst, men tillige saa fast hvilende i sig